

soudu neodpovídá ustanovení § 216 čís. 4 druhý odstavec ex. ř. a § 16 kn. zák., podle nichž požívají soudně ustanovené útraty sporu, které povstaly vymáháním nároků pod čís. 2 až 4 § 216 ex. ř. uvedených téhož pořadí jako jistina, bez ohledu na to, zda kromě jistiny zřízena i záruka pro vedlejší závazky; neboť jistota pro vedlejší závazky není k tomu určena, by kryla veškeré útraty procesní a exekuční, nýbrž jen ony vedlejší smluvní výlohy, které jsou mimo rámec útrat procesních a exekučních požívajících stejného zástavního práva s jistinou v pořadí práva zástavního již podle ustanovení zákona. Že útraty sporu požívají pořadí jistiny, byť i dotyčný knihovní věřitel nebyl vymáhajícím věřitelem, bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 7689 sb. n. s. Příklad proto správně prvý soud útraty sporu 1417 Kč 53 h stěžovatelce v pořadí jistiny, nikoliv v mezích jistoty pro vedlejší závazky, takže tato jistota 2.000 Kč stačí nejen ke krytí útrat opatrovníka ve sporu a útrat přihlášky stanovených na 991 Kč 60 h přikázaných prvním soudem v mezích jistoty, nýbrž i ke krytí útrat dovolacího rekursu 53 Kč spadajících rovněž pod vedlejší závazky kryté jistotou.

Čís. 12153.

Podle § 970 obč. zák. neručí ten, kdo pronajímá v létě části svého bytu příležitostně lázeňským hostům.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv I 876/31.)

Žalobkyně najala od žalované pokoj v jejím domě ve světových lázních. Ježto jí bylo v pokoji ukradeno šatstvo a peníze, domáhala se žalobkyně na žalované náhrady škody, opírajíc žalobní nárok jednak o § 970 obč. zák., jednak o ručební prohlášení žalované. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu z důvodu ručebního prohlášení žalované. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: V souzeném případě jde o to, že žalovaná pronajímá se svou sestrou v létě jen tři pokoje a mansardu svého bytu, skládajícího se z čtyř pokojů, kuchyně a mansardy, lázeňským hostům a že mají za tím účelem také služku k obsluze lázeňských hostů, že dům není lázeňským domem a že v něm bydlí jen roční strany. Scházejí proto zařízení charakteristická pro hostince a lázeňské domy, která je činí tak zvanými otevřenými domy. Nelze proto pokládati žalovanou za hostinskou po rozumu § 970 obč. zák. Odvolací soud neuznal žalobní nárok co do důvodu po právu, maje za to, že se žalovaná nechtěla zaručiti za škodu žalobkyně. O ručení podle § 970 obč. zák. uvedl v důvodech: Prvý soud zjistil, že žalovaná svůj byt společně se svou sestrou pronajala a že obě jsou spoluvlastnicemi, že v létě žalovaná se svou sestrou ze svého bytu některé pokoje příležitostně pronajímá lázeňským hostům, by měly vedlejší výdělek, a že mají služebné děvče. Bylo také zjištěno, že se toto pronajímání děje po živnostensku. Bylo dále zjištěno, že v domě bydlí jen roční nájemníci, již právě příležitostně některé pokoje pronajímají lázeňským hostům. Na základě těchto zjištění, jež byla také převzata odvolacím soudem, měl prvý soud za to, že tu není ručení žalované na zá-

kladě § 970 obč. zák. a odvolací soud se připojuje k tomuto právnímu posouzení, protože ustanovení § 970 obč. zák. platí jen pro hostinské, kteří dávají nocleh cizincům, také pro domy lázeňské, ne však pro domy, jichž byty jsou pronajímány jen ročním nájemníkům, i když někteří z těchto ročních nájemníků pronajímají lázeňským hostům. Takovým podpronajímáním nejsou ještě dány příznaky, by takový dům byl považován za tak zvaný dům otevřený ve smyslu § 970 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody.

I po právní stránce byla sporná věc posouzena v napadeném rozsudku správně, proto dovolací soud schvaluje jeho důvody vyhovující věci i zákonu. Právně vyloučily soudy nižších stolic ručení žalované podle § 970 obč. zák., neboť žalovaná neprovozuje přechovávání cizinců v lázeňském domě, a to takovým způsobem, jak se děje v hostinci, nýbrž pronajímá podle zjištění nižších soudů v létě jednotlivé části svého bytu příležitostně lázeňským hostům, jak činí též ostatní nájemníci v témže domě bydlící.

Čís. 12154.

Byla-li věc prodána na splátky s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny, jest prodatel oprávněn domáhati se na vymáhajícím věřiteli vydání výtěžku za věc, prodanou v exekuci proti třetí osobě. Lhostejno, že si prodatel vymohl (proti ručiteli za dluh z koupě věci) rozsudek na zaplacení zbytku kupní ceny. Vymáhající věřitel nemůže proti žalobě prodatele o vydání výtěžku za věc namítati, že žalobce nenabídl vypořádání podle § 2 zákona o splátkových obchodech, nebyl-li dlužníkem v exekuci, v níž byla věc prodána, kupitel, nýbrž třetí osoba.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv I 1452/31.)

Žalovaný vedl proti Emilu B-ovi exekuci na automobil, jenž byl ve dražbě prodán; žalovaný obdržel z výtěžku 3935 Kč 10 h. Žalobce, tvrdě, že onen automobil prodal na splátky Marii B-ové s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, domáhal se na žalovaném zaplacení oněch 3.935 Kč 10 h. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel brání se proti tomu, že byl napadeným rozsudkem uznán povinným vydati, pokud se týče zaplacení žalobci 3.935 Kč 10 h, které obdržel jako vymáhající věřitel (§ 283 ex. ř.) v exekuci proti Emilu B-ovi za automobil v exekuci té prodaný. Leč jeho dovolání, opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění. Je zjištěno, že si